

взаємодії лідера та послідовників – підлеглі своєю реакцією на заходи керівника впливають на його подальшу поведінку.

Проблеми лідерства визначають можливості досягнення організаційної ефективності та успішного адміністрування. В сучасному світі на керівників припадає значна соціальна відповідальність, оскільки вони утворюють групу лідерів в організації та за її межами. Суспільство очікує від керівників-лідерів більшої відповідальності, ніж виконання безпосередніх організаційних обов'язків та формальних завдань [2, с.282].

Список використаних джерел:

1. Менеджмент : [учебник] / О.С. Виханский, А.И. Наумов. – М. : Гардарики, 2000. – 528 с.
2. П. Друкер Эффективное управление. Экономические задачи и оптимальные решения /монография. – М. : Издательско-торговый дом «ГРАНД-ФАИР», 2003. – 283 с.
3. Основи менеджменту: [підручник] / Мескон Майкл, Альберт Майкл, Хедоурі Френк. – К.: Знання, 2010. – 643 с.
4. Праця керівника: [навч. посіб.] / Л. Є. Довгань. – К. : ЕксОб, 2002. – 384 с.
5. Організація і стимулювання праці: [навч. посібник] / Ю.В. Гончаров, Н.Д. Гуріна, Л.О. Денисенко. – К. : НВП «Інтерсервіс» , 2016. – 528 с.

Гріщенко І.В. викладач,

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

ФОРМУВАННЯ І РОЗМІЩЕННЯ СТАТУТНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Важливою запорукою успішного функціонування всіх сучасних організаційно-правових форм здійснюваної підприємницької діяльності є

проведення досліджень, що спрямовані на удосконалення теорії та діючих методологічних принципів з формування і розміщення статутного капіталу. Виконання умов забезпеченості повноти відображення всіх операцій, що пов'язані із розмірами участі власників підприємств як у процесі створення статутного капіталу, так і при його змінах з різноманітних причин (зміна складу власників, процесів вилучення власних капіталів, проведення реорганізації підприємств) здійсненне тільки лише на основі використання науково-обґрунтованих методик фінансового управління. Науково-практичні дослідження даної сфери повинні бути цілеспрямовано направлені на забезпечення процесу стабілізації фінансового стану всіх суб'єктів господарювання, гарантування підвищення рівня зацікавленості власників підприємств у здійсненні справедливого розподілу отриманих доходів та прибутків, а також недопущення фактів приховування виведених із обороту підприємства ресурсів і капіталізованих активів. Але, сучасна господарська практика на Україні показує, що вітчизняними підприємствами приділяється недостатньо уваги процесу формування структури власного капіталу.

Основною якісною характеристикою, що склалася на сучасному етапі економічних реформ є нагальна необхідність застосування принципово новітніх підходів до процесів управління механізмами формування та розміщення майнових та грошових засобів, які акумулюються в рамках статутного капіталу, а також до забезпечення процесів об'єктивного відображення абсолютно всього комплексу здійснюваних господарських операцій.

Постановка складної та багатофункціональної проблеми фінансового управління статутним капіталом, методика його відображення у відповідних показниках звітності постійно привертає увагу зарубіжних вчених (Ф. Беста, В. Гойдерга, М.Ф. Ван Бреда, У. Джола, Р.П. Коффі, Ж. Рішара, Р. Сісмонді, Д. Чербоні, М. Дейба, Ж. Фур'є, В.Ф. Фостера, Д. Хайман, Є.С. Хендриксена). Відображення провідних ідей, що були спрямовані на розвиток теорії обліку статутного капіталу спостерігається у працях таких видатних вчених як В.Д. Новодворський, П.В. Озерний, В.Ф. Палій, Л.В. Пашковська, М.Г.

Савченко В.Т. Слабінський, Я.В. Соколов, Ф.І. Харунжай, А.Н. Хорін, Д.П. Шамко, А.Д. Шеремет.

Наведені провідні дослідження охоплюють досить широкий спектр питань, однак, до сих пір невіршеними залишаються такі проблемні питання, як взаємоузгодженість термінологічного апарату щодо складових визначення «статутний капітал», одностайної класифікації власного капіталу для стратегічних завдань фінансового управління, удосконалення організаційно-методологічних засад обліку і внутрішнього аудиту складових статутного капіталу. І тому, існування окресленого кола таких питань, обумовлює нагальну необхідність запровадження розробки науково-обґрунтованих теоретичних пропозицій із їх вирішення, разом з подальшим застосуванням в практичній діяльності українських підприємств. В сучасній національній економіці, на жаль, спостерігається тенденція не стовідсоткового ухвалення більшості рішень оперативного, тактичного і стратегічного характеру з установчими документами та належним чином складеними звітними формами. Вони у поєднанні з всіма іншими формами фінансової звітності є повноцінним джерелом необхідної інформації, яке має здатність забезпечити повну прозорість разом з ефективністю взаємовідносин у сфері господарювання, але за умов повної достовірності відображення всіх показників.

Становлення стратегічних цілей та перспективних завдань формування і розміщення статутного капіталу, перш за все повинні визначати інформаційні пріоритети всіх користувачів аудиторського висновку, як власників так і державних органів. Виходячи з цього в процесі фінансового управління статутним капіталом визначаються чотири головні такі аспекти: правової відповідності; предметного спрямування; оціночної вартості; облікового узагальнення. Відповідно до них і визначені основні характерні риси та параметри фінансового управління статутним капіталом. Характерними рисами управління статутним капіталом вважаються: легалізація підприємства як суб'єкта господарювання; його легітимність у якості юридичної особи; визначення розміру зобов'язань підприємства перед його співзасновниками;

розрахунок розміру доходу від результатів діяльності (як основної так і додаткової) підприємства у пропорційному співвідношенні до внесеної частки співзасновників; конкретного визначення реального власника (або групи власників) підприємства. Виходячи із характерних рис та параметрів фінансового управління статутним капіталом визначаються його мета та завдання, які містяться у 4-х сегментах: правового поля місії підприємства; його корпоративної структури; економічної доцільності; облікового відображення.

Список використаних джерел:

1. Гріщенко І.В. Розвиток підприємств України на основі проектування інвестиційно-інноваційного потенціалу // Соціально-економічний розвиток України в умовах світової фінансової нестабільності: зб. наук. праць наук.-практ. конф. з міжнар. участю. 9 квітня 2014 р.- Вінниця: ВННІЕ ТНЕУ, 2014. С. 248 – 250.

2. Гріщенко І.В. Види інвестиційно-інноваційної політики підприємств України // Науковий вісник ВКІ «Економіка: сучасні проблеми та перспективи розвитку в кризових умовах». Вінниця: ТОВ «Меркьюрі-Поділля». 2014. С. 82-84.

*Гончаренко А.І. викладач кафедри фінанси і кредит,
Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ*

ПОСИЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПЕРЕРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інвестиційні ресурси – рушійний фактор розвитку будь-якого економічного процесу. Інвестиції у поєднанні з інноваціями дають мультиплікативний ефект, не лише збільшуючи кількість робочих місць і обсяги виробленої продукції (наданих послуг, робіт), а й знижуючи вартість